

Arrest

nr. 350 043 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 december 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 8 november 2020 in Iran in het huwelijk met haar Belgische partner, meneer F. R.

1.2. Verzoekster kwam op 18 mei 2022 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type D (gezinshereniging) en werd op 12 augustus 2022 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Bij vonnis van 30 juni 2025 werd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de echtscheiding uitgesproken tussen verzoekster en meneer F. R.

1.4. Verzoekster werd op 5 november 2025 in kennis gesteld van een schrijven waarin een onderzoek conform artikel 42*quater*, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aangekondigd en verzoekster werd uitgenodigd om de nodige bewijsstukken aan te leveren.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 16 december 2025 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan op 23 januari 2026 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S.(…)

Voorna(a)m(en): F.(…)

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: Mashhad

Identificatienummer in het Rijksregister: (…) Verblijvende te: (…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Ze werd op 15.07.2022 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 02.09.2022 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg F.(…) R.(…) ((…)) met wie zij zich vestigde.

Op 30.06.2025 zijn betrokkenen door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen uit de echt gescheiden. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 17.10.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 05.11.2025. Betrokkene heeft de volgende stukken voorgelegd:

- *Brief advocaat*
- *Gezinssamenstelling*
- *Verklaring A. Z.(…) + identiteitskaart*
- *Loonbrieven mijnheer Z.(…)*
- *Rekeninguittreksels mijnheer Z.(…) (stortingen door CM)*
- *Attest geen steun OCMW Oostende*
- *Werkloosheidsattest*
- *Attest onderbrekingsuitkeringen*
- *Resultaat maatschappelijke oriëntatie*
- *Inschrijvingsformulier NT2*
- *Inschrijvingsbewijs VDAB*
- *Verklaring lidmaatschap CM*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 15.12.2025 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene stelt onder het toepassingsgeval van artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° van de vreemdelingenwet te vallen. Er dient inderdaad te worden vastgesteld dat het huwelijk werd gesloten op 08.11.2020 te Mashhad. Betrokkene diende op basis van dit huwelijk haar verblijfsaanvraag in. De procedure tot ontbinding ervan werd op 12.04.2024 aangevat (betekening dagvaarding in echtscheiding en voorlopige maatregelen – zie vonnis familierechtbank Antwerpen van 25.06.2024). Aldus heeft het huwelijk minstens drie jaar geduurd tot aan de start van de procedure tot ontbinding, waarvan minstens één jaar in België (betrokkene kwam toe in België op 18.05.2022 cf. douanestempel).

Om zich op deze uitzonderingsbepaling te kunnen beroepen, dient betrokkene echter ook te voldoen aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals gesteld in artikel 42quater, §4, 2e lid. Zij moet dus aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en haar familieleden te beschikken over

voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Betrokkene geeft aan zelf niet tewerkgesteld te zijn of over inkomsten te beschikken. Zij claimt lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan voormelde voorwaarde voldoet (cf. onderlijning advocaat in begeleidende brief). In het bijzonder zou betrokkene lid zijn van de familie van mijnheer Z.(...) S.(...) A.(...) (...).

De notie "familielid" wordt gedefinieerd door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet:

"§2 § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

5° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, uitoefenen, voor zover zij de minderjarige burger van de Unie op het Belgische grondgebied begeleiden en de daadwerkelijke zorg over hem dragen."

Thans moet echter vastgesteld worden dat betrokkene niet met de heer Z.(...) gehuwd is, noch zijn betrokkenen verbonden door een geregistreerd partnerschap. Verder is mevrouw geen bloedverwant in opgaande of neergaande lijn van mijnheer Z.(...). Zij kan dus niet beschouwd worden als "familielid" zoals bedoeld door artikel 42quater, §4, 2e lid van de vreemdelingenwet.

Voor zover betrokkene zou stellen dat ze in eigen persoon kan "beschikken" over de inkomsten van mijnheer, dient vastgesteld te worden dat ook zulks niet wordt aangetoond. Daarvoor dienen immers drie zaken te worden bewezen:

1. Een engagement namens de heer Z.(...) om betrokkene bestaansmiddelen ter beschikking te stellen
2. Het bewijs dat dit engagement ook effectief wordt nagekomen
3. Het bewijs van de bestaansmiddelen van de heer Z.(...) die de inkomsten ter beschikking van betrokkene stelt teneinde na te gaan of mijnheer financieel draagkrachtig genoeg is.

In casu moet vastgesteld worden dat mijnheer Z.(...) in zijn verklaring stelt dat hij betrokkene geholpen heeft omdat ze geen adres had, zodat haar adres vanaf december 2024 bij hem is en ze bij hem woont. Hij stelt dat alle kosten en uitgaven zijn verantwoordelijkheid zijn en niemand anders. Betrokkene zou volledig afhankelijk zijn van hem. Verder worden de recente inkomsten van mijnheer voorgelegd. Mijnheer Z.(...) engageert zich met deze verklaring echter niet om betrokkene bestaansmiddelen ter beschikking te stellen voor een bedrag dat overeenstemt met het leefloon voor een samenwonende (thans 876,13 euro per maand). Noch wordt er aangetoond dat hij zulks in het verleden reeds zou hebben gedaan. Zo liggen er bijvoorbeeld geen stortingen voor waaruit kan blijken dat mijnheer maandelijks een bedrag aan betrokkene overmaakt waarover betrokkene dan vrij kon beschikken. Wat de bestaansmiddelen van mijnheer betreft, blijkt volgens de meest recente gegevens van november 2025 dat zijn inkomsten iets minder dan 1.300 euro loon bedragen aangevuld met ongeveer 700 euro uitkeringen. Indien mijnheer dus 876.13 euro per maand aan betrokkene ter beschikking stelt, dan houdt hij voor zichzelf ongeveer 1.125 euro over, wat lager ligt dan het leefloon voor een alleenstaande (thans 1.314,20 euro). Mijnheer heeft dus niet de financiële draagkracht om betrokkene bestaansmiddelen ter beschikking te stellen zodoende dat zij kan vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Gelet op het voorgaande moet geconcludeerd worden dat betrokkene niet aantoonbaar te voldoen aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals gesteld door artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980, waardoor zij zich dus niet kan beroepen op artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° van dezelfde wet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 18.05.2022 aan in België, nu dus iets meer dan drieënhalve jaar geleden, wat, zeker gezien haar leeftijd (40 jaar), nog een relatief korte termijn is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, gehuwd was met een man van Iraanse origine en thans ook feitelijk samenwoont met een man van Iraanse origine, is het niet onredelijk te stellen dat ze nog een zekere voeling moet hebben met de Iraanse samenleving, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de zoon van betrokkene, Z.(...) M.(...) ((...)) thans in Iran verblijft (politieverslag van 06.11.2025). Betrokkene verklaarde aan de wijkagent dat haar zoon in Iran een medisch-psychologische behandeling zou volgen. Hij zou na die behandeling terug naar België komen. Op 07.11.2025 verduidelijkte de politie per telefoon aan DVZ dat de zoon effectief in behandeling zou zijn in Iran. Hij zou geregeld op en af reizen, daar zouden nog stukken van worden overgemaakt (wat niet gebeurde). De zoon zou alweer een tijdje in Iran zijn. Er kan dus gesteld worden dat betrokkene ook nog een sterke familiale band heeft met Iran. Zelf voert ze geen elementen aan met betrekking tot de banden die ze met het land heeft, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de huidige beslissing.

Betrokkene geeft zelf aan niet tewerkgesteld te zijn en geen uitkering te genieten. Ze is volledig afhankelijk van de goodwill van een derde voor haar onderdak en de betaling van haar kosten voor voeding, kleding, medische behoeften, ... Er bestaat echter geen enkele juridische band tussen betrokkene en de heer Z.(...) dewelke mijnheer zou dwingen betrokkene te blijven helpen. Er is geen engagement van mijnheer om betrokkene inkomsten ter beschikking te stellen waarover zij vrij kan beschikken, noch wordt aangetoond dat hij reeds in het verleden aan betrokkene sommen heeft overgemaakt waarvoor zij naar eigen goeddunken kon beschikken, daarnaast werd hierboven reeds uiteengezet dat mijnheer niet over de financiële draagkracht beschikt om betrokkene gelden ter beschikking te stellen ten belope van het leefloon voor een samenwonende. Betrokkene is ingeschreven als werkzoekende, maar er kan niet blijken dat zij ook actief naar werk zoekt. Het inschrijvingsbewijs bij de VDAB doet daaraan geen afbreuk. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene actief solliciteert en/of deelneemt aan selecties. De economische situatie van betrokkene is bijzonder precair, nu zij volledig afhankelijk is van de barmhartigheid van een derde om een menswaardig leven te kunnen leiden. Ten overvloede wordt opgemerkt dat hiermee nog niet eens in beschouwing wordt genomen dat de zoon van betrokkene in de toekomst terug naar België zou komen en dus ook daarvoor middelen ter beschikking zouden moeten komen. Betrokkenes economische situatie noopt niet tot het behoud van haar verblijfsrecht. Betrokkene legt een attest voor waaruit blijkt dat zij is geslaagd voor een cursus maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bovendien kan niet uit het dossier blijken dat betrokkene de taallessen ook effectief gevolgd heeft. Zelfs al zou dat het geval zijn, dan moet vastgesteld worden dat ze in de drieënhalve jaar die zij in België verblijft nauwelijks de eerste prille stappen heeft gezet in haar integratieproces. Het betreft hier immers een cursus voor richtgraad 1, welke een basiscursus is dewelke in het kader van het inburgeringstraject gevolgd dient te worden. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Ook het feit dat betrokkene aangesloten is bij een ziekenfonds vormt geen bewijs van integratie. Ze doet hiermee niets anders dan een wettelijke plicht vervullen.

Wat haar gezinssituatie betreft is ze thans woonachtig bij de heer Z.(...) die verklaart de volledige verantwoordelijkheid voor de kosten van betrokkene te dragen, zonder enig engagement om dat naar de toekomst ook te blijven doen. Of mijnheer dat doet uit loutere barmhartigheid of omdat betrokkenen een affectieve relatie met mekaar hebben kan niet uit het dossier blijken. Er ligt geen stuk voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat betrokkenen er een affectieve partnerrelatie op zouden nahouden. Er kan ook niet blijken uit het dossier of het Rijksregister dat betrokkenen stappen zouden gezet om een eventuele relatie te officialiseren door te huwen of wettelijk te gaan samenwonen. Het feit dat betrokkenen samenwonen en de financiële afhankelijkheid van betrokkene tegenover mijnheer Z.(...) volstaan niet om aan te tonen dat er hier sprake is van een affectieve partnerrelatie en dus van een beschermenswaardig gezinsleven.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. Haar meerderjarige zoon Z.(...) M.(...) zou alweer een tijdje in Iran verblijven.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden (...)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42^{quater}, §1, derde lid en §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en van het beginsel van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster formuleert haar middel als volgt:

"II.1.1. De stelt dat de voorwaarden van artikel 42^{quater}, lid 1, 1° Vreemdelingenwet niet zouden zijn vervuld. Dit artikel luidt als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid,

4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

In het schrijven van de raadsman van de verzoekende partij werd volgende argumentatie naar voor gebracht:

De heer Z.(...) verdient ruim voldoende (arbeidsongeschiktheidsuitkering deeltijds + loon) om te verhinderen dat cliënte ten laste valt van de Belgische overheid (stuk 3). Sinds december is de heer Z.(...) bovendien weer voltijds aan de slag.

Cliënte is hoegenaamd geen last voor het Belgisch systeem; zij geniet immers geen OCMW-steun of werkloosheidsuitkering (stukken 4-5).

Hierbij werd o.m. volgende verklaring van de heer Z.(...) gevoegd:

Beste

Ik heb mevrouw S.(...) F.(...) geholpen, omdat zij geen adres had, zodat haar adres vanaf december 2024 bij mij is en zij bij mij woont. Alle kosten en uitgaven zijn mijn verantwoordelijkheid, en niemand anders, zoals OCMW of EVA, draagt hieraan bij.

Zij is volledig afhankelijk van mij en woont sinds die tijd tot nu toe bij mij.

Met vriendelijke groeten

A.(...) Z.(...)

(...)

De heer Z.(...) betaalt alle kosten van betrokkene zodat zij een menswaardig leven kan leiden. Dit kan redelijkerwijze ook niet betwist worden aangezien de verzoekende partij niet ten laste valt van de Belgische overheid.

II.1.2. Volgens de verwerende partij heeft de here Z.(...) sowieso onvoldoende inkomen:

zijn van hem. Verder worden de recente inkomsten van mijnheer voorgelegd. Mijnheer Z.(...) engageert zich met deze verklaring echter niet om betrokkene bestaansmiddelen ter beschikking te stellen voor een bedrag dat overeenstemt met het leefloon voor een samenwonende (thans 876,13 euro per maand). Noch wordt er aangetoond dat hij zulks in het verleden reeds zou hebben gedaan. Zo liggen er bijvoorbeeld geen stortingen voor waaruit kan blijken dat mijnheer maandelijks een bedrag aan betrokkene overmaakt waarover betrokkene dan vrij kon beschikken. Wat de bestaansmiddelen van mijnheer betreft, blijkt volgens de meest recente gegevens van november 2025 dat zijn inkomsten iets minder dan 1.300 euro loon bedragen aangevuld met ongeveer 700 euro uitkeringen. Indien mijnheer dus 876.13 euro per maand aan betrokkene ter beschikking stelt,

dan houdt hij voor zichzelf ongeveer 1.125 euro over, wat lager ligt dan het leefloon voor een alleenstaande (thans 1.314,20 euro). Mijnheer heeft dus niet de financiële draagkracht om betrokkene bestaansmiddelen ter beschikking te stellen zodoende dat zij kan vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)

Ten eerste engageert de heer Z.(...) zich wel degelijk om voldoende bestaansmiddelen ter beschikking te stellen, aangezien hij alle uitgaven van de verzoekende partij dekt.

Ten tweede schort er iets aan de berekening van de verwerende partij: zij gaat uit van het bedrag aan leefloon als alleenstaande, gecombineerd met dat van een samenwonende. Dat klopt niet. Zowel de verzoekende partij als de heer Z.(...) wonen samen. Bij beiden moet uitgegaan worden van het bedrag dat een samenwonende nodig heeft om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Er dient dus te worden uitgegaan van tweemaal het bedrag als samenwonende, waardoor dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij vanuit een verkeerde veronderstelling vertrokken is.

Zie artikel 14 van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie:

[“§ 1. Het leefloon bedraagt :

1° [4 576,21 EUR (verv. KB 3 september 2004, art. 2, l: 1 oktober 2007)] voor elke persoon die met één of meerdere personen samenwoont.

Onder samenwoning wordt verstaan het onder hetzelfde dak wonen van personen die hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen.

2° [6 867,31 EUR (verv. KB 3 september 2004, art. 2, l: 1 oktober 2007)] voor een alleenstaande persoon [en voor een dakloze die recht heeft op een in de artikelen 11, §§ 1 en 3, en 13, § 2, bedoeld geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie (ing. W. 26 oktober 2006, art. 2, l: 30 maart 2007)].

3° [9156,42 EUR (verv. KB 3 september 2004, art. 2, l: 1 oktober 2007)] voor een persoon die uitsluitend samenwoont met een gezin te zijnen laste.

Dit recht wordt geopend van zodra er ten minste één minderjarig ongehuwd kind aanwezig is.

Het dekt meteen het recht van de eventuele echtgeno(o)t(e) of levenspartner.

Onder gezin ten laste wordt verstaan, de echtgenoot, de levenspartner, het ongehuwd minderjarig kind of meerdere kinderen onder wie minstens één ongehuwd minderjarig kind.

De levenspartner is de persoon met wie de aanvrager een feitelijk gezin vormt.”

Ofwel maakt men toepassing van artikel 14, §1, 1° RMI-Wet, ofwel van artikel 14, §1, 3° RMI-Wet. In geen enkele hypothese bedraagt het leefloon bij het ene gezinslid dat als samenwonende en bij het andere gezinslid dat als alleenstaande.

De heer Z.(...) heeft dus wel degelijk voldoende financiële draagkracht.

II.1.3. Dat dit een essentieel en geen overtollig motief is, blijkt o.m. uit het feit dat de verwerende partij er, bij de appreciatie van de humanitaire argumenten conform artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet, nogmaals op terugkomt:

Louter ten overvloede dient nog te worden verduidelijkt dat de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat de verhouding tussen de verzoekende partij en de heer Z.(...) niet duidelijk is. De brief als reactie op het schrijven van de verwerende partij verduidelijkt wel degelijk dat de heer Z.(...) “de vriend” van de verzoekende partij is – dat er sprake is van een “affectieve band” werd dus wel degelijk verduidelijkt.

Aldus schendt de thans bestreden beslissing manifest artikel 42quater, §4, lid 1, 1° Vreemdelingenwet, artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

De motivering in casu niet deugdelijk en de thans bestreden beslissing is aldus onherroepelijk gevestigd.”

3.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, aangezien zij verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42quater van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. De in casu relevante bepalingen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.6. Uit het geheel van de stukken blijkt dat verzoekster op 8 november 2020 in Iran in het huwelijk trad met haar Belgische partner, meneer F. R. Verzoekster kwam op 18 mei 2022 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type D (gezinshereniging) en werd op 12 augustus 2022 in het bezit gesteld van een F-kaart in functie van haar Belgische echtgenoot. Verzoeksters echtgenoot F. R. vatte echter op 12 april 2024 de procedure aan tot ontbinding van zijn huwelijk met verzoekster door middel van een dagvaarding. Bij vonnis van 30 juni 2025 werd de echtscheiding uitgesproken tussen verzoekster en meneer F. R. Het hierboven geciteerde artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verblijfsrecht van de vreemde (ex-)partner kan beëindigd worden wanneer het huwelijk ontbonden wordt, zoals te dezen het geval is.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de uitzonderingsgrond wat de beëindiging van het verblijfsrecht betreft omwille van de duur van de verbintenis, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster en haar ex-echtgenoot huwden op 8 november 2020 en de procedure tot ontbinding van het huwelijk werd opgestart op 12 april 2024. Het huwelijk van verzoekster hield voldoende lang stand. De gemachtigde van de minister stelt dan ook correct dat “(...) *het huwelijk (aldus) minstens drie jaar (heeft) geduurd tot aan de start van de procedure tot de ontbinding, waarvan minstens één jaar in België*”. Verzoekster lijkt bijgevolg op het eerste zicht aldus te ressorteren onder het toepassingsgebied van het door haar geschonden geachte artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de minister wijst evenwel op het gegeven dat verzoekster haar verblijfsrecht enkel kan behouden in toepassing van voormelde uitzonderingsbepaling, indien zij voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster moest aldus aantonen “(...) *werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet*”.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan deze bestaansmiddelenvoorwaarde. Hierbij wordt in de eerste plaats aangestipt dat verzoekster niet zelf tewerkgesteld is en evenmin over eigen inkomsten beschikt. In haar begeleidend schrijven van 5 december 2025 hield verzoekster voor dat zij deel uitmaakte van een ‘familie’ die wél inkomsten heeft, namelijk meneer Z. S. A., met wie zij samenwoont en met wie zij een affectieve relatie beweert te hebben. De gemachtigde van de minister overweegt echter dat verzoekster niet als familielid van dhr. Z. S. A. beschouwd kan worden omdat “*betrokkene niet met de heer Z.(...) gehuwd is, noch (...) verbonden (is) door een geregistreerd partnerschap. Verder is mevrouw geen bloedverwant in opgaande of neergaande lijn van mijnheer Z.(...). Zij kan dus niet beschouwd worden als “familielid” zoals bedoeld door artikel 42^{quater}, §4, 2^e lid van de vreemdelingenwet.*”

Tenslotte stelt de gemachtigde van de minister in verband met de bestaansmiddelenvoorwaarde dat verzoekster niet aantoont dat zij in eigen persoon kan “beschikken” over de inkomsten van meneer Z. S. A. De gemachtigde van de minister motiveert in dit verband als volgt:

“Voor zover betrokkene zou stellen dat ze in eigen persoon kan “beschikken” over de inkomsten van mijnheer, dient vastgesteld te worden dat ook zulks niet wordt aangetoond. Daarvoor dienen immers drie zaken te worden bewezen:

- 1. Een engagement namens de heer Z.(...) om betrokkene bestaansmiddelen ter beschikking te stellen*
- 2. Het bewijs dat dit engagement ook effectief wordt nagekomen*
- 3. Het bewijs van de bestaansmiddelen van de heer Z.(...) die de inkomsten ter beschikking van betrokkene stelt teneinde na te gaan of mijnheer financieel draagkrachtig genoeg is.*

In casu moet vastgesteld worden dat mijnheer Z.(...) in zijn verklaring stelt dat hij betrokkene geholpen heeft omdat ze geen adres had, zodat haar adres vanaf december 2024 bij hem is en ze bij hem woont. Hij stelt dat alle kosten en uitgaven zijn verantwoordelijkheid zijn en niemand anders. Betrokkene zou volledig afhankelijk zijn van hem. Verder worden de recente inkomsten van mijnheer voorgelegd. Mijnheer Z.(...) engageert zich met deze verklaring echter niet om betrokkene bestaansmiddelen ter beschikking te stellen voor een bedrag dat overeenstemt met het leefloon voor een samenwonende (thans 876,13 euro per maand). Noch wordt er aangetoond dat hij zulks in het verleden reeds zou hebben gedaan. Zo liggen er bijvoorbeeld geen stortingen voor waaruit kan blijken dat mijnheer maandelijks een bedrag aan betrokkene overmaakt waarover betrokkene dan vrij kon beschikken. Wat de bestaansmiddelen van mijnheer betreft, blijkt volgens de meest recente gegevens van november 2025 dat zijn inkomsten iets minder dan 1.300 euro loon bedragen aangevuld met ongeveer 700 euro uitkeringen. Indien mijnheer dus 876.13 euro per maand aan betrokkene ter beschikking stelt, dan houdt hij voor zichzelf ongeveer 1.125 euro over, wat lager ligt dan het leefloon voor een alleenstaande (thans 1.314,20 euro). Mijnheer heeft dus niet de financiële draagkracht om betrokkene bestaansmiddelen ter beschikking te stellen zodoende dat zij kan vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

3.7. Verzoekster is het in haar enig middel oneens met bovenstaande redenering. Zij stelt vooreerst dat meneer Z. S. A. wel degelijk voldoende bestaansmiddelen aan haar ter beschikking stelt omdat hij al haar uitgaven zou dekken. Verzoekster tracht dit aannemelijk te maken door te verwijzen naar de verklaring van meneer Z. S. A., die zij reeds eerder overmaakte naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

3.8. De gemachtigde van de minister stelde in verband met de verklaring dat “(m)ijnheer Z.(...) (...) zich met deze verklaring echter niet (engageert) om betrokkene bestaansmiddelen ter beschikking te stellen voor een bedrag dat overeenstemt met het leefloon voor een samenwonende (thans 876,13 euro per maand). Noch wordt er aangetoond dat hij zulks in het verleden reeds zou hebben gedaan”. In weerwil van verzoeksters beweringen vormt het engagement van dhr. Z. S. A. van 24 november 2025, waarbij hij aangeeft dat alle kosten en uitgaven van verzoekster onder zijn verantwoordelijkheid vallen, geen deugdelijk bewijs van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van verzoekster in de zin van de wetgeving inzake maatschappelijke integratie. In zoverre verzoekster met haar kritiek een feitelijke herbeoordeling beoogt van de elementen die zij aanbracht betreffende de bestaansmiddelenvoorwaarde, merkt de Raad op dat dit zijn bevoegdheid in het kader van zijn wettigheidstoetsing te buiten gaat.

3.9. Vervolgens wordt in de betreden beslissing gesteld dat, indien meneer Z. S. A. 876,13 euro per maand (het leefloon voor een samenwonende) aan verzoekster ter beschikking zou stellen, hij voor zichzelf slechts ongeveer 1.125 euro overhoudt, wat lager ligt dan het leefloon voor een alleenstaande. De gemachtigde van de minister concludeert op basis van deze vaststelling dat “(m)ijnheer (...) dus niet de financiële draagkracht (heeft) om betrokkene bestaansmiddelen ter beschikking te stellen zodoende dat zij kan vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”.

3.10. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde van de minister de mist ingaat en zij betwist in haar middel de berekeningswijze die door de gemachtigde van de minister wordt aangewend ter beoordeling van de bestaansmiddelen. Volgens verzoekster zou gerefereerd moeten worden aan het leefloon van een ‘samenwonende’ in hoofde van meneer Z. S. A., en niet naar het leefloon voor een alleenstaande.

3.11. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat dhr. Z. S. A. hoogstens het bedrag ten belope van het leefloon van een ‘samenwonende’ zou moeten overhouden. De Raad stipt eerst en vooral aan dat dhr. Z. S. A. en verzoekster niet als ‘familieleden’ kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 42^{quater}, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet, noch in de zin van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Aangezien verzoekster feitelijk ‘inwoont’ bij dhr. Z. S. A., kan worden aanvaard dat voor haar een bedrag ten belope van het leefloon van een ‘samenwonende’ (d. i. 876,13 euro per maand op het ogenblik dat de beslissing werd genomen) zou volstaan. Verzoekster toont evenwel niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om in hoofde van dhr. Z. S. A., die zelf moet instaan voor alle kosten én verzoekster ten laste moet nemen, verwacht wordt dat hij bestaansmiddelen overhoudt die het bedrag van het leefloon voor een alleenstaande overstijgen. De finaliteit van deze vereiste bestaat er immers in te vermijden dat verzoekster en/of dhr. Z. S. A. ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er is geen sprake van een schending van de (materiële) motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------